

me de situatie te beschrijven. Ik detailleer in een paar woorden het drama. De ambulance is al onderweg.

Een tweede medewerker van de meldkamer neemt over. Ik mag de telefoon op speaker naast het hoofd van het slachtoffer leggen. Ze gaan me begeleiden met de reanimatie. Dit wordt de eerste keer dat ik mijn EHBO-cursus in de praktijk mag brengen! Het slachtoffer eerst plat leggen en dan op zijn zij om mogelijke verstikking te voorkomen. Nu hem nog binnen het huis krijgen en dat gaat geen lachertje worden met mijn eeuwige rugpijn.

Eerst de voordeur opendoen, het licht gaat automatisch aan. Zoals geleerd op school, de Rautekgreep toepassen. Ik ga achter het slachtoffer op mijn knieën zitten. Zijn hoofd lichtjes optillen en hem voorzichtig in een zittende houding brengen. Tot hier gaat alles prima. Nu het zware werk. Het slachtoffer optillen en naar binnen brengen door beetje bij beetje achteruit te lopen. Het lukt me dit manoeuvre uit te voeren tot het moment dat het lichaam plotseling uit mijn handen glipt. Het gewichtsverschil is blijkaar te groot. Aloysius man, dan maar de grote middelen. Zonder te aarzelen neem ik mijn junkie bij zijn kleren en trek hem uit alle macht het huis binnen. Wanneer ik mijn oude werktrui onder zijn hoofd leg, ontdek ik plotseling de identiteit van mijn slachtoffer. Het is Cédric, een van mijn vroegere studenten! Ik herinner me hem heel goed vanwege zijn voornaam, dezelfde als die van mijn zoon. Ik kniel naast hem en probeer hem gerust te stellen door met hem te praten.

‘Cédric, geen paniek, de ambulance is al onderweg. Hij kan er elk moment zijn, dus wakker blijven, hé Cédric.’

Geen reactie. Zijn ademhaling blijft zwak en echt te traag.

‘Ben je gewond? Heb je het koud? Wat er is gebeurd? Waarom kwam je naar mijn huis?’

Als ik de mouwen van zijn trui naar beneden wil trekken, zie ik het spoor van een injectie. Wat me enigszins geruststelt, is het feit

dat Cédric geen drugsverslaafde is, want in dit geval zouden er een hele reeks puntjes zijn en zou zijn arm veel meer beschadigd zijn. Ik heb hem ook drie jaar in de klas gehad en ik merkte geen enkele verandering in stemming of gedrag. In feite was Cédric een modelstudent. Beleefd, serieus, hardwerkend. Hij had alles om te slagen. Met hem blijven praten, ik moet met hem blijven praten.

‘Cédric, Cédric, je moet naar me luisteren. Vertel me iets, alsjeblieft Cédric.’

De strategie lijkt uiteindelijk te werken. Hij mompelt iets, maar zijn dronkenmanspraat is onduidelijk, monotoon, nasaal. Ik vraag hem te herhalen en met veel moeite laat hij drie woorden los

‘Sofie... Blauw... Engel...’

‘Ja, dat is goed Cédric, ga zo door.’

‘Het is... Boris...’

En dan opeens, net wanneer de ambulance aankomt, stort Cédric in. Hartstilstand.

De spoedartsen reageren onmiddellijk. Ze leggen mijn student op zijn rug, kin omhoog en de hartmassage begint. Geknield naast het slachtoffer drukt de eerste spoedarts met zijn hele lichaam op de borst van Cédric. Na een dertigtal compressies, schakelt de tweede arts over naar beademingen. Ze wisselen af, zonder resultaat. Tijd voor de defibrillator om in actie te schieten. Het bovenlijf wordt ontbloot, elektroden bevestigd en daar komt al de eerste schok, gevolgd door een tweede... en een derde.

Wanneer de dokter het toestel uitzet, besef ik dat het voorbij is. Cédric is dood.

HOOFDSTUK 3: POLITIEBUREAU

De volgende dag begeef ik me naar het politiebureau om een verklaring af te leggen. De politieagent, een kleine man van in de late veertig met een te bleke huidskleur, toont me waar ik mag gaan zitten, zet vervolgens zijn computer aan en verdwijnt ongegeneerd achter een glazen wandmuurtje waar hij aan zijn theeritueel begint. Ik zou hem wel attent willen maken dat ik niet veel tijd heb, maar doe het uiteindelijk niet want al gauw zet de waterkoker zichzelf uit. Wanneer ik de politieagent zie geeuwen als een leeuw, besef ik dat het nog wel eens iets langer zou kunnen duren dan gewenst. Mijn politiemans gebruikt inderdaad geen theezakjes maar een theezeef. Een half lepeltje, nog een beetje erbij. Nu twijfelt hij even. Hij gaat er toch geen thee uithalen!

Plots is hij klaar en komt met slepende voeten terug naar zijn bureau. Hij fixeert me met zijn ogen boven zijn rond rood brilletje en vraagt of ik ook thee wil. Ik wil hem duidelijk maken dat ik enkel koffie drink, maar besluit niet aan te dringen. We hebben al genoeg tijd verloren.

‘Rustig laten trekken,’ legt mijn theesommelier droogjes uit, ‘dat is het geheim. Bij zeven minuten is de smaak van de Oolongthee heel zacht en bij veertien minuten vanzelfsprekend bitterder. Ik hou het meestal op een tiental minuutjes en geloof mij, dan krijgt u de mooiste thee van de wereld.’

Geen commentaar geven, blijft de boodschap.

Na de administratieve formaliteiten beschrijf ik hem uitgebreid wat er de dag ervoor gebeurd is, maar mijn ambtenaar is klaarblijke-